

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1645/2531

พนักงานอัยการ กรมอัยการโจทก์ นายโชว์ตังซาน แซ่โจว กับพวกโจทก์ร่วม นายประสิทธิ์หรือณัฐพงศ์ ภูษิตธนา นนท์ล.

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 5

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้ผู้เสียหายจะยอมให้จำเลยร่วมประเวณีซึ่งถือไม่ได้ว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราก็ตาม แต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายซึ่งมีอายุยังไม่เกิน 18 ปี ไปเสียจากบิดามารดา ก็เป็นการล่วงละเมิดต่ออำนาจปกครองของบิดามารดา ขณะเกิดเหตุจำเลยอายุ 38 ปี และมีภริยาอยู่แล้ว ไม่ได้มีเจตนาจะเลี้ยงดูผู้เสียหายเป็นภริยา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่งแล้ว การกระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง เริ่มขึ้นตั้งแต่จำเลยพาผู้เสียหายขึ้นรถยนต์ที่ปากซอยหน้าบ้านในประเทศไทย แม้จำเลยจะไปร่วมประเวณีกับผู้เสียหายที่ประเทศญี่ปุ่น การกระทำของจำเลยส่วนหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 5

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖, ๓๑๐, ๓๑๙, ๙๑ จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์ โจทก์ร่วมอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ จำคุก ๒ ปี นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ส่วนปัญหาที่จำเลยฎีกาว่าผู้เสียหายยินยอมให้ร่วมประเวณีไม่เป็นอนาจารและเหตุเกิดที่ประเทศญี่ปุ่น เพราะความผิดสำเร็จที่ประเทศญี่ปุ่น โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องนั้น ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเคยร่วมประเวณีกับผู้เสียหายในประเทศไทยหลายครั้ง และไปร่วมประเวณีกันที่ประเทศญี่ปุ่นอีก แสดงว่าผู้เสียหายและจำเลยเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นในวันเกิดเหตุก็เพื่อจะร่วมประเวณีกัน แม้ผู้เสียหายจะยอมให้จำเลยร่วมประเวณีซึ่งถือไม่ได้ว่าเป็นการข่มขืนกระทำชำเราก็ตาม แต่การที่จำเลยพาผู้เสียหายซึ่งมีอายุยังไม่เกิน ๑๘ ปี ไปเสียจากโจทก์ร่วมผู้เป็นบิดามารดา ก็เป็นการล่วงละเมิดต่ออำนาจปกครองของโจทก์ร่วม ขณะเกิดเหตุจำเลยอายุ ๓๘ ปี และมีภริยาอยู่แล้ว ไม่ได้มีเจตนาจะเลี้ยงดูผู้เสียหายเป็นภริยา การกระทำของจำเลยจึงเป็นการพรากผู้เยาว์ไปเพื่อการอนาจารตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ วรรคหนึ่งแล้ว ส่วนที่จำเลยอ้างว่าความผิดสำเร็จที่ประเทศญี่ปุ่น โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องนั้น เห็นว่าการกระทำความผิดของจำเลยเริ่มขึ้นตั้งแต่จำเลยพาผู้เสียหายขึ้นรถยนต์ที่ปากซอยหน้าบ้านไปแม้จำเลยจะไปร่วมประเวณีกับผู้เสียหายที่ประเทศญี่ปุ่น แต่การกระทำของจำเลยส่วนหนึ่งก็ได้เกิดขึ้นในประเทศไทยแล้ว โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องตามบทบัญญัติมาตรา ๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา และเห็นว่าแม้จำเลยจะไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อนแต่ตามพฤติการณ์แห่งคดีไม่มีเหตุผลเพียงพอที่ควรขอการลงโทษให้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำเลยฐานพรากผู้เยาว์โดยไม่รอการลงโทษชอบแล้วศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๙ โดยมีได้ระบุ

วรรคใดนั้น เห็นสมควรระบุนเสียให้ถูกต้อง พินิจพิจารณาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๓๑๙ วรรคหนึ่ง นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สอง สุชะปณณพันธ์ · สวัสดิ์ รอดเจริญ · เดชา สุวรรณโณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1645/2531>